

hæve, at hverken Fiskeriet eller Landbruget kommer op paa den Betaling for det Arbejde, de udfører. Det vil altsaa sige, at Arbejdet — jeg siger ikke Arbejderne, men Arbejdet — i Industrien bliver betalt med langt, langt højere Løn end det Arbejde, der lægges i mange andre Erhverv i vort Land. Og saa er Spørgsmaalet: naar man nu skal til at importregulere, hvad der jo skal være til Fordel for disse Industrier, for at de kan opretholde denne Arbejdsløn og i det hele taget gaa med de Udgifter, de nu har, er det saa forsvarligt og ligeligt at sige til de Folk, som maaske har den mindste Fortjeneste for det Arbejde, de udfører, at de skal betale mere og have mindre Indkomst, for at det Arbejde, der betales langt højere, kan opretholde denne Standard? Er det ligeligt at sige til den, der maaske har 75 Ø. i Timen, at han skal have mindre, for at den, der har 1 Kr. 75 Ø., kan opretholde denne Timeløn. Jeg synes ikke, der er nogen som helst Lighed deri.

Nu ved jeg vel, at Industrien har store Bidrag at betale til Arbejdsløshedskasserne, fordi der er saa megen Arbejdsløshed, men det er dog en Kendsgerning, at det Arbejde, som udføres i dette Erhverv, bliver betalt langt højere end det Arbejde, der udføres i mange af de andre Erhverv. Jeg kan ikke frigøre mig for den Tanke, som synes mig at ligge noget nær: Mon ikke ogsaa disse Prisaftaler og denne stædige Fastholden ved denne Priskurant i Virkeligheden kan have nogen, maaske ikke ringe Indflydelse paa, at der er saa megen Arbejdsløshed, og at Arbejderne skal af med saa meget ogsaa af deres egen Løn til Arbejdsløshedsunderstøttelse? Der er jo, synes mig, altid en vis Forbindelse mellem Afsætningen af en Vare og den Pris, Varen holdes i. I alt Fald ved jeg, at det gælder i Landbruget og sikkert ogsaa i Fiskeriet, at hvis man vilde fastholde en Betaling, der var nogenlunde op imod det, man faar i Industrien, og sige: Medmindre vi kan faa den Betaling, vil vi ikke arbejde — saa var de arbejdsløse omtrent alle sammen i de Fag. Og hvis vore ledende Mænd vilde gaa ud til Landbrugerne og sige: I skal fastholde den Pris, I maa ikke give efter — handlede de saa i Landbrugets Interesse? Jeg tror det ikke, jeg tror, at de hverken handlede i Landbrugets eller i Samfundets Interesse. Men det kunde maaske være værd for de Herrer fra Oppositionens Side, som nu kritiserer Regeringen i saa høje Toner, fordi den ingenting gør, i en stille Time at tage under Overvejelse, om der ikke

var noget for dem selv at gøre, om ikke det var baade i Arbejdernes, Samfundets og de arbejdsløses Interesse, om de rettede sig lidt mere efter Tiden og Forholdene.

Nu er der jo fremhævet fra den anden Side, at det, at man importregulerer, ikke vil skabe Varefordyrelse, det vil paa ingen Maade kunne bidrage til, at Priserne holdes oppe; thi der har man en prisregulerende Faktor deri, at man kan true med at lukke op for Varerne. Det er muligt, at den Ting kan virke en kort Tid, men jeg er overbevist om, at i det lange Løb vil det ikke kunne slaa til. Hvis man i Handelen har en Mulighed for at tage mere, end man nu tager, er der maaske mange, der ikke vil gøre det, men Forretning er nu en Gang Forretning, og Handelsfolk og maaske vi alle sammen er opfødte i at søge at faa saa godt et Udbytte af vor Forretning som muligt. Det er min Overbevisning, at i Længden vil Prisniveauet ikke kunne holdes nede paa den Maade, ogsaa af den Grund, at det er ganske umuligt at kontrolere det. Nu sagde det ærede Medlem, der talte før mig (Hans Nielsen), at det laa i Regeringens Haand. Ja, det ligger i Regeringens Haand at sørge for det, saa godt den kan, men tror man, at den kan gaa omkring og se i Vinduerne, hvad Priser der staar paa Støvlerne? Og selv om man opretholder den Pris paa Støvlerne, kan man saa kontrolere, om Varen ikke er forringet, om Støvlen ikke er fremstillet af en billigere Vare? Jeg tror, det vil være ganske umuligt i Længden.

Men saa ved jeg, at man fra socialdemokratisk Side siger: Ja, men saakan vi have en Prisregulering, der fastsætter Priserne. For det første vil jeg sige, at jeg tror heller ikke, den Vej er farbar, jeg ved ikke, hvordan man vil praktisere det. Hvis man vilde sige som saa: Der skal være en procentvis Fortjeneste; paa denne eller hin Vare maa man tjene saa og saa mange Procent, ja, saa blev det jo en Begunstigelse af den Fabrik og den Handelsmand, som fremskaffede de dyreste Støvler, for des større Fortjeneste kunde de jo saa faa. Den Vej er altsaa i hvert Fald umulig. Saa vil man maaske sige, at man kunde sætte Maksimalpriser. Jeg vil antage, at hvis man skulde ind paa at sætte faste Maksimalpriser, maatte det blive paa et saadant Grundlag, at de paagældende Virksomheder alle kunde eksistere. Det vil altsaa sige, at der vilde være en rimelig Avance for den Fabrik, som laver de dyreste Støvler — for at tage denne be-